

KAPITOLA 1

Proč byste mě měl zabít?“ podivila se Sierra Rainesová.
„Já jsem přece jenom zprostředkovatel.“

„Je mi líto, slečno Rainesová,“ prohlásil Parker Keegan a namířil na ni pistoli. Zbraň se mu mírně třásla v ruce. Keeganovy oči byly divoké chtíčem – ne sexuálním, ale jiným typem šílenství, a stejně tak nebezpečným.
„Obávám se, že tohle je konec naší spolupráce.“

Další bláznivý, posedlý, paranoidní sběratel, pomyslela si Sierra. *Měla jsem to předvídat.* Problém spočíval v tom, že většina jejích klientů se dala popsat jako bláznivá, posedlá či paranoidní – a obvykle šlo o nějakou děsivou kombinaci všech tří vlastností. Kdyby se vyhýbala všem sběratelům a obchodníkům s paranormálními artefakty, kteří spadali do jedné či více z těch tří kategorií, během jediného dne by byla bez práce.

Z Keegana se nicméně vyklubal větší problém než z většiny její klientely. Jednak tu byla ta zbraň. Jen velice málo sběratelů a obchodníků, s nimiž spolupracovala, naštěstí zašlo tak daleko, aby na ni vytáhlo pistoli, i když jeden či dva se vytasili s velkými noži, a pak tu byl ten děsivý chlápek, který se ji pokusil zavřít do kufru auta, jež měl v úmyslu shodit z mola jezera Lake Washington.

Větší část sběratelů ráda uzavřela úspěšnou transakci a chtěla s ní dál obchodovat. Pomalu, ale jistě si budovala pověst, že je spolehlivá a diskrétní.

Nemělo by ji nijak překvapovat, že její nové povolání má pár háčeků. Ve všech jejích předchozích pokusech objevit své poslání došlo k omylům a obřím katastrofám. Už o sobě začínala uvažovat jako o sériovém vrahovi kariéry.

Stáli v Keeganově soukromé galerii. Stejně jako výstavní síň většiny sběratelů, kteří byli posedlí artefakty, jež nějak souvisely s paranormálním, se místnost nacházela ve sklepech. Ve velkém domě nikdo jiný nebyl a nejbližší sousedé se nacházeli o míli dál po silnici. Kdyby ji Keegan zastřelil, nikdo by prásknutí pistole neslyšel.

„Nechápejte to špatně, slečno Rainesová,“ promluvil Keegan. „Jsem vám velice vděčný, že jste ten artefakt našla a dodala mi ho tak promptně a diskrétně. Problém spočívá v tom, že teď víte příliš mnoho o mé sbírce a mých obchodních záležitostech.“

Keegan nevypadal nijak zvlášť nebezpečně. Byl vyzáblý, malý a ve středním věku, působil tak trochu jako pedantský akademik. Jestli se ale Sierra během posledních několika měsíců něco naučila, pak to byl fakt, že vzhled sběratelů a obchodníků mohl vždy klamat.

Zrcadla však nikdy nelžou, ne někomu s jejím talentem. A tady čirou náhodou jedno bylo – velké, ozdobně rámované zrcadlo z devatenáctého století – visící na zdi přímo za Keeganem. Když zapojila svůj talent, viděla odraz jeho energetického pole. *Nestabilní* byl jediný způsob, jímž by se dalo popsat.

Ne že by potřebovala zrcadlo, aby k takové diagnóze dospěla, pomyslela si.

„Jsem agentka Trezoru, pane Keegane,“ oznámila, hlas zdvořilý, ale pevný. „Víte stejně tak dobře jako já, že pan Jones nebude skákat radostí, pokud bude při této práci zavražděn jeden z jeho prostředníků.“